

אבות קיום לרבותי

נערות המודות

בקיצור ולעניין: קבוצת חיילי מעוניינת להתכתב עם נערות המודות בגיל 17-19. באמת, אל תחמצני!

בבקשה

אם את מתכוונת ברצינות לכתוב אל 120/70, הרי את צריכה להצטייד בקיבה בריאה מאד. שכן, אינני יודעת איך תעכלי את כל המאכלים שמכין לך הלה. סוף כל סוף הוא טיים את בית הספר לטבחיים במלון תדמור, והרי כל כוונתו היא לעי שותך שפן נסיונות של המטבח הנסיוני שלו.

מעוניינת גולת שף חדש? תפדלי, הוא רק בן 24.

לדא התחייבות

מוקדש לאלו האוהבות סטודנטים בכלל, וסטודנטים לרוקחות בפרט. אך תחילה אוהיה: 121/70 חושש מהתקשרות מחייבת לפני סיום הלימודים. או אם את מוכנה לחכות לו עד אז, הרי מובטח לך שהוא ישתדך באהבת החיים שלו, ילמדך את אהבת הטבע והחקלאות ואפילו ישתפך באמי-ביציות שלו. בתמורה הוא מבקש שתהיי "מושכת", משכילה ומאיזור השרון תוך התפטרות על מרכזו הארץ. כן, רצוי שתהיי בת 19-21.

מוח חושב

עוד סטודנט, נערותו 26 קייצים לזהמים עברו מיום צאתו לעולם, אליו הוא משי-קיף דרך ענייני חומות הנישאות מגובה לגובה של 167 ס"מ. והוא חושב שזו סיבה מספקת לרצות להכיר צעירה בעלת מוח חושב וזרחה אופקים, מעניינת ומתי-עניינת, בעלת רגש ליפה שבחיים, ובכלל אוהבת את הטבע ומכמניו.

חופשה מיני

אם את בחורה יפה וגאה, מלאה (לא יותר מדי) ורצינית, הרי בדיק לך נועדו מילותיו של 123/70: "הגני חילי המשרת בסני הרחוקה. אני גם חייל האוהב לבלות כשבא הביתה. אך בפנימים האחרונות כשהייתי בכיתה, לא ביליתי כראוי. נמאס מאותם חברים עייפים."

במדור המכתבים שלך, כי בחורה פשוטה, כמעט אקדמית, המתגוררת בגפה ונמצאת אחרי משבר של אהבה נכזבת מחפשת מי-שהו. המישהו הזה אינו מוכרח להיות נחמד, עדיף שיהיה אימפטי, שאינו אוהב המור-לה ומקומות בלוי סואנים, משכיל, אוהב ורגיש. והכי חשוב, ירושלים. "מה שאוכל להציע לאחד כזה, אינו, אמנם, הרבה, אלא רק רגישות ונכונות להקשיב."

כן, היא בת 22+ (פלוס כמה חודשים, כמובן).

אז אתם רוצים, או לא?

בנות, מאזניים, קשת, טלה, ותאומים, פונה אליכן 125/70, שהוא בן מזל, אריה כמובן. לדעתו מזלכן הם המתאימים לו ביותר. ובלי עצלות הוא מציע כי לפי ההורוסקופ שלו: "אני מסור, יש לי אהבה גיה והתלהבות ברגשות. אצילות בשטח האהבה. נטיה לשליטה, לפרסטיגיה ולהנאה, דעות המבוטאות ברגשות והתרגזות בק"לות."

אך בלי כל קשר להורוסקופ, הוא מציע כי הטעם האישי שלו, רצוי שביאו לידו ביטוי באמצעות: "גיל מינימום 18, נחמדה, בלונדינית (זהו עקב האכילס שלי!) ובעלת השכלה." אך מה כל זה משנה: "העיקר שאקבל, כבר, איזה שהוא מכתב!" הוא מסיים. ולו אני במקומכן, לא הייתי מהססת אף לרעו!

מישן אימפוסביל!

126/70 כתבו וכלשונו: "סתכלי אילו דרישות יש לעיר הקופץ מן המדבר לציויליזציה, מדי פעם, לגביה, ותראי אם אנלי צודק: א. שכולה חן וחמד. ב. שפורחת על פולקלור בכלל ורקודי עמם בפרט. — קוץ רציני, אה? ג. שנפשה בהירה ונשמתה מתוקה. ד. שגילה תואם. אינו — בן כ"ד. ה. (הידיעה) שתהא אוהדת, אם לא חברה, במועדוננו — קלוב המיסוגניסטיס-השרופים. לשם הסבר אולי: טבע — כן; טבעת — לא."

ו. כמה טוב בצפון, אבל אם היא לא מש, אפשר תמיד להביאה שמה. ז. אם היא קצת אינטלקטוגניטיבית, אז מה? זה מספיק. ב"ד" נסיים, כי זה בכלל מספר מביא מזל. לא כן? ואם בכלל אענה... כולי תקווה שהאוי-דיאליזס מביא אותה אל עיתונך ולא רק הרכילות (שנימ) (שלא נדע מצרות). אבל זה לא משנה. רציני גם לכתוב, שלא מפחדת ממלים בנות חמש אותיות, אבל, מילא, למה להקי-שות על הבלתי אפשרי? את לא מוכרחה לכתוב אליה את יודעת...

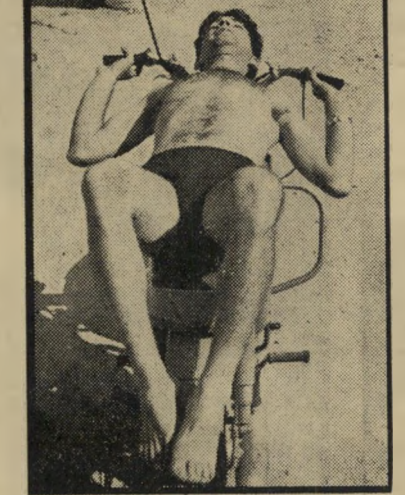
"לכן, מכיוון שיציאותי הביתה הן מע-טות, הייתי רוצה שתמצאי לי בת שגילה המינימלי יהיה 18, המכסאמאלי 35, שתוכלי לבלות ולהבין אותי כראוי. כך שנוכל לה-נות יחדיו מכל רוי החיים."

נסי, מה איכפת לך? חוץ מזה, הוא באמת נשמע עצוב!

אהבה נכזבת

אינני יודעת מה קרה היום לכולם. קחו את 124/70, היא כותבת: "אנא, פרסמי

סחר חליפין

121/70

הכיעור טרם הצליח לטפס לכל אורך 175 הס"מ של 127/70 משך כל 26 שנותיו. אך למרות כל זאת טרם זכה למצוא אותך, באמצעות מדורי. כן, הוא מחפש נערת חמד, האין בכך כזאת? הוא מעוניין לשתף אותך בהצלחותיו העסקיות כסוחר מצליח, תוך תקווה שתהיי מוכנה לסבול את שגעונותיו ה-קטנים. אל חשש, הוא גודש בחוש הו-מור והתמונה — שלא תשכחי את ה-תמונה.

במדינה

עסקים

גם להידפק וגם לשתוק

כאשר עלה ישעיהו פייקין לא היה מאושר ממנו. הוא לא תיאר לעצמו כי מאוחר יותר יכריז כי ישנם בארץ יהודים גרועים אבל עובדה — הוא עשה זאת. ובגלל מה? בגלל מקלט טלוויזיה. פייקין פנה במאי 1969 לחנות ודגו בנתניה, הזמין שם מקלט טלוויזיה תוצרת טאבא. תוך ניצול זכותו כעולה לרכוש את המכשיר ללא מכס.

אין מנורות, אין רמקוד. שלושה חודשים לאחר מכן נבכר פייקין כי מקלטו הגיע בשעה טובה לנגל חיפה, ויואיל נא לסור לקבלו במחסן המכס שם. הוא סר, שילם קצת מיסים, והביא בשמחה את רכו-שו הביתה.

כאן גילה, כאשר הוציא את המכשיר מאי-ריותו, כי חוט התקע חתוך. הוא פנה בתלונה ליבואן, וזה נטל את המכשיר לתי-קון. או אז נתגלה כי נוסף לחוט החתוך, חסרים במקלט גם שלוש מנורות ורמקוד. היבואן תיקן את הליקויים, החזיר את המקלט לפייקין. זה היה באוגוסט, כאמור. באפריל השנה עדיין לא הצליח פייקין לראות אפילו תמו-נה בודדת על מסך מקלטו. העסק פשוט סירב לעבוד.

אסור להתערב. ב-30 לאפריל הופיע בביתו של העולה החדש מהגדס האלקטרו-ניקה אורי דים, בשליחות המועצה הציבו-רית לצרכנות. הוא ברוק את הענק האילם, דיווח כי חלקים מרכזיים במכשיר הוחלפו, ומספרים הסידוריים אינם תואמים את ה-מספרים הסידוריים המופיעים בניירות ה-מכס.

הגיב על כך עקיבא סדובסקי, מנהל חנות השירות של טאבא: "הכנסנו את המנורות והרמקוד החסרים. היתר לא מעניין אותנו. פייקין קנה את המקלט ישר מגרמניה ב-זכויות עולים. לכן אסור לי להתערב ולהח-ליף לו את המקלט. בכלל האיש הזה גיד-נד לי יותר מדי."

נכון אולי — אבל כל כך מובן: לא מספיק שהמקלט שלו אילם — גם הוא בעצמו צריך לשתוק?

תחבורה

עזר וייצמן והפירסומת

אחד מצעדיו האחרונים של עזר וייצמן כשר תחבורה היה חיסול עול מזור, ש-התבטא במאבק שהתנהל בחמש השנים ה-אחרונות בין קאופרטיב דן לבין אירגון

מונית עם שלטי פירסומת החזטה אישית של עזר וייצמן

מוניות שירות של קוים ארבע וחמש התל-אביביים. הכונה לאו דווקא למאבק המרכזי, בדבר זכות-הקיום של המוניות. המדובר במאבק צדדי: הזכות לשאת שלטי פירסומת מסח-רית על גבי המכוניות. המונופול לכך — גם לכך — היה בידי דן, ומשרד-התחבורה סירב להרשות גם למוניות ליהנות מהכנסה נוספת זו. מצב זה שינה עזר, ערב פירוק ממשלת הליכוד הלאומי. החל מהראשון לחודש זה, החלו המיניבוסים של אירגון המוניות יוצ-אים לרחובות העיר כשהם עטורים שלטי-פירסומת ססגוניים.

ועונה בקול מלא בוד: "אמא, הרי היא מורה, אז איך היא יכולה לא להיות חכמה? היא כבר עשתה את זה."

עזר וייצמן

שוניס: עודדה חזרה מתפוצצת מצחוק: "אמא, יש ילדים שעושים פיפי במכנסיים." מצחיק מאוד. "מה עשיתם כל היום?" שא-לה אותה אחותי. "שום זבר, רק בכינו כל הזמן. היו ילדים שבכו בגלל שהם לא

מורה יכולה להיות בכלל לא חכמה?

רצו שאמא שלהם תלך, אז הם בכו. גם אנחנו בכינו." גם הבוגר יותר נקלט יפה בכיתה א', "יש לכם מורה נחמדה?" שאלתי את עידן אחרי שבוע ראשון. "לא רע." ענה הגבר. "אבל המורה של כיתה א' השנייה יותר נחמדה." ואת השם שלך היא כבר מכירה?" המשכתי ושאלתי. אחרי שהתאוששתי. "ב-טח." מאיפה אתה יודע?" בגלל שהיא כל הזמן אומרת לי, עידן, תפסיק להפי-רע."

"אוי ואבוי," נחרדת אמו של הבחור. "לי לא סיפרת את זה, מה תדע לך שאם היא תהיה חכמה, היא תעביר אותך מקום בגלל הפרעות." האישון סוקר את אמו מכף רגל ועד ראש.

המיפלצות שלי

שוב פעם התחילה שנה ובירכותיה. אריק כבר כל-כך גדול, שאני מפחדת לחשוב על זה. ובכלל יש לי חשבון איתה, אבל על זה נדבר לחוד. רוני התחילה את כיתה ז', וכבר ביום

הראשון חזרה הביתה כשהיא מכריזה בצע-ה: "ממה זה ווי'אם. התחילה ללמוד לי צרפתית. עכשיו בכלל לא נשארה לי שפה לדבר עם בעלי בלי שהמפלצות האלו יבינו."

דנה התחילה את כיתה ב', ושבוע לפני שהחזפם נגמר כבר הלכה כל יום לשלוש שניות לחזרות על תוכנית קבלת-הפנים של עורכת כיתה ב' לכיתה א' ביום הראשון. יחד עם חוזש החזרות שהיה להם בסוף שנה שבערה הם היו כבר יכולים לעשות מ'ה בכורה בהבימה."

השנה הצטרפו אצלנו במשפחה למעגל הסטודנטים גם הפושטים של אחותי: עודדה נגנסה לגן ועידן לכיתה א'. הדיווחים הרא-